Rejtő Jenő

A boszorkánymester

adamo books kiadó

Rejtő Jenő

A boszorkánymester

Kiadó: Adamo Books Kft.

http://adamobooks.com

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2021

ISBN: 978-963-453-732-8

Tartalomjegyzék

A könyvben szereplő személyek	4
Első fejezet	6
Második fejezet	18
Harmadik fejezet	26
Negyedik fejezet	38
Ötödik fejezet	52
Hatodik fejezet	85
Hetedik fejezet	111
Nyolcadik fejezet	127
Kilencedik fejezet	141
Tizedik fejezet	153
Tizenegyedik fejezet	158

A könyvben szereplő személyek

Agorapollus, a görög herceg
Anna nővér, aki hatalmában tartja dr. Torbágyot
Berényi, aki néhány évvel fiatalabb, mint a felesége
Berényiné, aki ezzel szemben gyártulajdonosnő
Dr. Bloch alorvos
Elek őméltósága, a jószívű gyáros, aki mindig a Nagyságos Asszony mellé áll
Emma nővér, aki Szabó Gusztávba szerelmes
Eszter, a kacsaorrú, kancsal nővér, aki szintén szerelmes Szabó Gusztávba, de ezenkívül mindenfélét el is tud intézni Wallensteinnél
Grecsák Paulina, álnéven Szerémy Ferencné, a Nagyságos Asszony, aki sohasem volt összeházasodva elvált férjeivel
Kerényi reklámfőnök
Kovács Ágnes, eladólány az Általános Áruházban
Kovács főerdész, az alázatos rebellis
Dr. Ladányi rendőrkapitány
Szofi Olaf Günter főhercegnő, Ravonia jövendő királynője
Providec Ilus, dr. Wallenstein menyasszonya, akinek két háza van és egy barna kalapja
Rubber Szilárd főmérnök, aki ízléstelen törülközőket használ, és féltékeny a felesége
Sefcsik Borbála, a vörös hajú új kisegítő nővér
Szabó Gusztáv boy, derék testőr és titkár
Szegő Éva művésznő, aki Berényivel pénzelteti magát, de dr. Torbággyal is…
Dr. Torbágy Sándor sebész, akibe Anna nővér is, Szegő Éva is szerelmes, de ő Wallensteinre féltékeny
Báró Udvarhelyi egyetemi tanár, főkonziliárius
Vass Béla úr, az Általános Áruház tulajdonosa

Várady Vladimirné bárónő, akinek nem áll meg a lift
Verőné, aki az epéjével jár a szanatóriumba, és mindig úgy van, hogy operálni fogják
Gróf Anton Korber Waciszláv udvarmester
Dr. Wallenstein Richárd belgyógyász-főorvos és boszorkánymester, Faust és Casanova
Zlinek Zsófia, akit itt Pipi nővérnek neveznek, és aki férfiban cirkuszi erőművész volna

Ötödik fejezet

Egy különös éjszaka

A princessz tűnődött. Csakugyan hetyke? Igyekezett olyan alázatos és szerény lenni, engedelmes és… És úgy látszik, nem sikerült. Most nézzük Ágnest.

Mert itt valamit tenni kell.

Egyrészt, hogy ne legyen botrány a személycseréből, másrészt, hogy ő itt egy kicsit pihenjen. És főleg eltolja ezt az undok férjhez menést.

Egyelőre nem ismeri a vőlegényét személyesen, tehát nem fenyegeti közvetlen veszély.

Mi legyen?

Kimászott az ágyból. Óvatosan a folyosóra ment, és szép csendesen végighaladt… senki sem törődött vele. Egy boy sietett valahová.

A kis princessz elindult a roppant épületkomplexumban, hogy megkeresse Ágnest, aki jelenleg valahol főhercegnő helyette. A liftakna felől zűrös hangokat hallott.

– Azt a beteget át kell vinni onnan, mert a 107-ben van a főhercegnő. A főorvos úr azt mondta, hogy még reggel tegye át… De hová vigyük? Az új dépendance-ba nem lehet vinni, ott nincs hely… A második emeleten sincs hely… Meg kell kérdezni Ferit…

Veszekedtek.

Tehát a 107-ben megtalálja a főhercegnőt. Saját magát. Ezt az Ágnest. De mit csinál gróf Waciszláv? Hogyan lehet, hogy nem vették észre a személycserét?

Éppen elsurranna a fordulóban, amikor Pipi nővér tűnik fel a túlsó félen, és megbotránkozva szól:

– Kisasszony!…

Huss! A princessz egy iramodással fenn van a lépcsőn, egyik kis vörös papucsát elveszíti, mint valami hamupipőke. De nem törődik vele: az egyetlen lény a világon, akitől komolyan fél, az Pipi nővér.

Fut az emeletre, és hallja a nővér nehéz csosszanásait. Az emeletnél lassítani kell, mivel egy boy jön. Az utolsó három lépcsőt hát nyugodtan teszi meg, lihegését elfojtva. A boy továbbmegy mellette. Viszont ott áll a felvonó. Nyitva az ajtó!

Ide most valakit betolnak, hogy elszállítsák, de még úton van, nincs itt. Talán most teszik csak hordszékre.

– Kisasszony… – hallatszik ijedten lentről…

Be a liftbe!

Bevágja az ajtót, puff! Lenyom egy gombot, felbúg a muzsika, és utaznak…

Kissé megnyugodva leül. Szép lift. Nagy és finom. Szívesebben lakna benne, mint a kertre nyíló szobában. A lift megáll.

Kilép.

De nyomban visszalép, és becsukja az ajtót. Jaj Istenem! Egy tábla van pontosan az ajtóval szemben:

MŰTŐ

Brrr… Addig tréfált Vass úrral, amíg ideérkezett. Lenyomja találomra a harmadik emeletet. Közben már hallja, hogy lent kiabálnak: – Micsoda dolog ez? Ki mert ilyenkor a lifttel menni…?

Azt se tudja, milyenkor. De ezek most ott állnak egy beteggel, és nincs felvonó. És egy emelettel feljebb kilép a liftből, és lenyom egy gombot. Tévedésből az *alagsort*.

Jól néznek ki!

Ha egy ideges pasast hoztak a hordszéken, akkor kész a botrány! Most fel kell hozni az alagsorból a liftet.

Hallgatja a muzsikát. Milyen szép! Ez a legszebb itt. Olyan diszkréten, mély búgással zenél a felvonó…

Három emeleten át egy teljes liftrapszódiát játszik!

Most itt egy kis nyugalom és csend van.

Leül a lépcsőre, mellére szorítja a kezét, és liheg. Mennyi baj van! Csak tudná, hogy miért? Mit akar tulajdonképpen?

Elsősorban elvesztette a papucsát.

Ez nem baj, mert a szemközti ajtó előtt lát egy pár körömcipőt, és az egyiket nyomban felveszi. Erkölcsileg helyes érzékkel bír az enyém és a tied fogalmáról, de vagyona révén megszokta, hogy azt tegye, amit akar. Mindent megfizethet, és mindenki engedelmességgel tartozik neki.

Csak ez a Pipi nővér nehogy felmásszon ide a harmadik emeletre. Arra jön egy férfi pizsamában, a karján törülközővel. Remek ötlete támad.

– Bocsánat! Álljon meg, uram!

Az illető Rubber Szilárd főmérnök. Barna, tömött, angol bajusza van. Nagyon kövér és cukorbajos. Gyanakodva megáll. Mit akar ez a nő tőle, éjjel, pizsamában és kétféle cipőben?

– Parancsoljon!

– Legyen szíves, és azonnal adja nekem a törülközőjét!

– Miért kéri ezt?

– Hirtelen szállítottak be, valami erős tünettel, már nem is tudom, hogy mim fáj, és elfelejtettem törülközőt becsomagolni. Nagyon szeretem a zöld szegélyű vörös frottírt, mert ízléstelen, és az szép!

A főmérnök, akinek minden izgalomtól tartózkodnia kellett, és 0,8 cukorral jött be, keserűt nyelt. Persze, ez a könnyű hölgyike itt kikezd vele, szemtelenkedik, és nem mondhatja meg neki, hogy egyelőre mindenféle különleges éjszakai találkozást eltiltott az orvos.

– Komolyan szüksége van a törülközőmre?

– Képes vagyok erőszakkal elvenni! – feleli a princessz lelkesen.

A mérnök szomorúan átadja a törülközőt, és visszamegy a szobába másikért. Miért mondja ez a fruska, hogy a zöld

szegélyes vörös frottír ízléstelen? Neki nagyon tetszik. Hát ő egy ízléstelen férfi?

Kis híján sírva fakadt.

Alaposan megmondja majd a véleményét a főorvosnak. Miután bevette az altatóját, ne idegesítsék őt fel. Végre is ez szanatórium!

Közben a princessz, kétféle cipőjében, karján a törülközővel, vidáman és könnyedén elindult. Kész a megoldás. Pizsamában, törülközővel, sietve megy! Nem lehet baj, nem kell settenkedni. Ez itt a szanatórium folyosóján egyenértékű egy útlevéllel. Az ember lóbálja a törülközőjét, és siet.

Most hogyan juthatna a 107-es szobához? Itt a 200-as szobák vannak. Egy emelettel lejjebb kell keresni a 107-est.

Kissé habozik. Eszébe jut Pipi nővér hangja, amint felhallatszott – fényes, vastag felsőkarjával, hatalmas csípőjével egy női Herkules. Mindegy! Gyerünk!

Törülközőjét könnyedén karjára dobva, megy le... Közben eszébe jut, hogy valaki pizsamában, egy törülközővel hónapokig barangolhatna a szanatóriumban anélkül, hogy ott szobája lenne, és anélkül, hogy bárkinek is feltűnne. Amikor ezt gondolja, szembejön egy vörös hajú, negyven év körüli nő, pizsamában, a karján törülközővel!

Hurrá! Szélhámos! Ez is annak a férfinak a törülközőjével zarándokol! Szegény ember, itt valósággal kirabolják, csak azt tudná, honnan szerzi ezeket az ízléstelen frottírokat!

– Jó estét, nagysád. Látom, hogy szintén nincs lakása a szanatóriumban, és...

– Nem értem... Rubber Szilárd főmérnök felesége vagyok.

Ebben a pillanatban döbbent tekintete a princessz frottírjára tapad.

– Kisasszony... – hallatszik egy tompa sóhaj a mélyből...

Két tűz között áll most. Most a legnagyobb baj van!

Olyan az egész, mint egy rossz álom! Megölik!

Egy ugrással menekül le a lépcsőn. Az asszony utánaszól, de a főhercegnő fut, mint a bolond.

Te jó Isten!

Hogyan mossa magát tisztára Rubber Szilárd ebben az ügyben? Karján a törülközővel, lihegve halad. Pipi nővér valahonnan jön, ez nem kétséges. És óvatosabb lesz, mert őrült baj lehet az ilyen Rubberné-féle szeleskedésekből. Visszafordul. A negyven év körül vörös nő mozdulatlanul áll fent a lépcső karfájánál, és fixírozza. Kezében a frottír.

Arcán a gyanú!

Huh!

Gyorsan befordul. Szembe jön egy boy. Ez rá sem hederít az égszínkék pizsamás leányra, amint a törülközővel elsiet. Szofi princessz könnyedén a vállára üt a frottír rojtjaival.

– Halló, boy! Merre van a 107-es?

– A 107-es semerre sincs. Nagysád a tizedik lakó, akit tisztelettel megkérünk, hogy a princessz álmát ne bolygassa. Szíveskedjék csak erre tovább menni. A 107-es felé vezető folyosót úgyis lezártuk.

Jóképű fiú. Szőke és szemtelen.

– Magát hogy hívják?

– Szabó Gusztáv. Én vagyok a Guszti. Ugyebár, nagysád az új lakó a 125-ből? Azért bátorkodom megkérdezni, hogy ha keresik vagy mi, akkor rendelkezésére álljak.

– Eltalálta. Én vagyok az új lakó a 125-ből.

– Parancsol a művésznő reggel valamilyen újságot?

– Úgyszólván semmit.

A fiúnak közben kifényesedik a szeme. A princessz nagyon szép. És megáll vele itt beszélgetni. Az ördög nem alszik. Vagy ha igen, akkor egy másik szanatóriumban tölti esetleg az éjszakát ma.

– Felvigyek valamit a művésznőnek?

Miféle színésznővel téveszti össze?

– Felvigyen?... Nem kell. Idehallgasson, maga szolga: én a 107-be akarok menni.

A fiú, mint egy apród a történelem valamilyen romantikusabb részletéből, habozás nélkül felel.

– A művésznő oda fog menni. Pedig lehet, hogy engem kirúgnak ez esetben. Legalábbis, ha megtudják, hogy az én révemen jutott oda.

– Nem tudják meg. Maga egy hűséges szolga, és ezért a barátom.

Egy pillanatig a boynak is átvillan az agyán, hogy a hölgy átszökött a szomszédos elmeintézményből. Úgy beszél, mint egy hadvezér. És a hadvezérek, akik ezt a jellegüket nem képesek bizonyítani, a szomszédos intézményben laknak.

Mindegy!

Ez olyan szép, hogy ahhoz foghatót Szabó Gusztáv még nem látott soha! Még ahhoz foghatatlan sem fordult elő az életében. Szabó Gusztáv nemrég még sofőr volt, és szerelést tanult. A Wallenstein Szanatórium rendszere nem alakíthatta még át talpig szolgává, utolsó leheletéig besúgóvá, lakók anyagi helyzetének lélektelen megfigyelőjévé. Mert itt mindenkinek ez a kötelessége: mindent tudni! Jaj a nővéreknek, ha a vezérigazgató vagy a gróf elveszítette lóversenyen mindenét, és ez csak a számlafizetés napján derül ki. Szabó Gusztáv e pillanatban felsorakozott a princessz mögött lelkileg, és olyan hihetetlen fegyelemsértésre ragadtatta magát, hogy e szemmel látható pimasz hölgyet (de milyen szép!) eljuttatja a 107-hez.

Egy másik alkalmazott e roppant szanatóriumhoz képtelen lett volna hasonló pártütésre!

– És hogy gondolja? – szólt a princessz, mutatóujjával Szabó Gusztáv aranygombos mellére bökve. – Miképpen érhetjük el a 107-est? Rohammal áttörünk a lezárt részen?

– Ezt is megtehetnénk – felelte Szabó Gusztáv harci készséggel –, mert csak két ápoló áll ott, és én erős vagyok. De ennek semmi

értelme. Adok a művésznőnek egy elsőrangú ötletet, és segítek is benne. És nem azért teszem, hogy borravalót adjon. A művésznőt én felküldöm a tálalóliften, és az a 104-es előtt ér az emeletre. A 107-es ott van két lépésre!

– Gyerünk!

Fentről egy hang hallatszott:

– Rendben van, elköltözünk! Azonnal kérni fogom a számlát, csak hagyjatok már békét a törülközőkkel!

Rubber Szilárd hangja volt. Az elköltözés azonban már aligha segített. Úgy látszott, válóperre kerül a dolog. Az asszony sírt, és Sziráki doktor két injekciót adott később.

Közben Szabó Gusztáv elszántan és fénylő szemekkel, valami rejtélyes falrészből nyíló kőlépcsőn lefelé vezette a princesszt, akiről azt hitte, hogy valamiféle művésznő.

Egy bizonyos művésznő, aki ma költözött a 125-be.

Ez a lépcső itt nyilván melléklejáró – gondolta a princessz. Titokzatos kamrák nyíltak oldalt, és a főhercegnő úgy érezte, hogy itt halottakat tartanak.

– Ez a mosókonyha… – súgta Szabó Gusztáv, mikor látta, hogy a princessz ijedten elhúzódik. Szabó Gusztáv agyát is rejtélyes lehetőségek foglalkoztatták. Mi történik, ha ez a nő egy nemzetközi hírszerző szolgálatában áll, benyomul a főhercegnő hálószobájába, lelövi, vagy ellopja a terveket? Miféle tervei lehetnek egy főhercegnőnek? Akit baleset ért?

Marhaság!

Tudnia kellene, hogy miért akar odajutni ez a leány.

Nevetséges. Az egész szanatórium oda akar jutni, és senkinek sincs kalandos terve, csak kíváncsiak, és szeretnének egy pillantást vetni a szobára, szeretnének egy szót beszélni az ápolónővel, és az egész szanatórium fújja fel magát, de ez a kis filmszínésznő nagyon kedves, ez kukkantson oda a főhercegnő hálószobájába, nézzen be a kulcslyukon.

Egy négyszögletes, kőpadlójú helyiségbe értek, ahol az ételeket liftbe teszik. Itt sötét volt. Szabó Gusztáv nem értette, hogy miért nem meri egy ujjal sem megérinteni a filmszínésznőt. A helyzet az volt, hogy a kislány vele jött nyugodtan, gondtalanul, sötét melléklépcsőkön át, és ő nem mert hozzáérni.

Eh, mindegy!

Az ilyesmi vagy magától megy, vagy nem fontos. Ne gondolja ez a kis csitri, hogy azért teljesítette a kérését, mert szemtelenkedni akar vele.

– Guggoljon le a tálalóliftben, és csak akkor szálljon ki, ha egész biztos már, hogy megállt. Fél percen belül újra szálljon liftbe. Én majd megérzem itt a kötélen, ha nehezebb lesz, leeresztem magát, és visszamegyünk a melléklépcsőn.

– Szabó Gusztáv, magát ki fogom tüntetni.

– Most ne hülyéskedjen a művésznő, hanem szálljon a liftbe.

A princessz ráült a fadeszkára, úgy összekuporodott, mint valami embrió egy anatómiai atlaszban, és Szabó Gusztáv két erős karja meghúzta a kötelet. Sötét falak mentén suhant.

Ez is erős, mint a Kovács főerdész – gondolta. – Ezek mind olyan erősek!

Szolgálatkészek, és mégis csupa rebellis!...

Megállt az apró felvonó. Természetesen nem várt, hanem nyomban kiugrott a félig még himbálódzó liftből, miáltal hasra esett a folyosón. Mozdulatlanul feküdt. Meghallották?

Semmi. Felemelkedik!

Ez a 104-es, az ott a 106-os... Nyitva az ajtó, és... A 106-osban van. Waciszláv!

Egy fotelban ül, és méltóságteljesen alszik! Hurrá!

Minden a legnagyobb rendben van! Odamegy, és megrázza az udvarmester vállát. Ez nyomban felugrik.

– Adja ide a cigarettáját!

Waciszláv átad egy aranytárcát. A princessz a pizsamája zsebébe teszi.

– Adja ide a pénzét!

Waciszláv átad háromezer pengőt.

A princessz ezt is a pizsamája zsebébe teszi. Valahányszor Waciszláv szólni akar, mutatóujját keresztben az ajka elé illeszti, és a gróf elnémul.

– Tegye a fülébe a műszert!

A gróf nem érti. A princessz a zsebébe nyúl, fülébe teszi a hangerősítőt. Szofi főhercegnő gyorsan, halkan beszél. Tudja, hogy Waciszláv téved. Waciszláv nem sejti, hogy a szomszéd szobában az Ágnes nevű hölgy van, aki Vass úrra tartozik. Waciszláv azt hiszi, hogy ő volt a szomszéd szobában, és most végre kijött. A kislánynak, úgy látszik, lehetett annyi esze, hogy nem fogadta az udvarmestert. A kislány mindent megérdemel, amiért átengedte neki a marhagulyást és a paprikáskrumplit. Sajnálja, hogy Rubber Szilárd válik, és elhagyja a szanatóriumot, de különben az egész hecc nagyon kedves.

– Itt vártam, hogy a főhercegnő intézkedni kegyeskedjen. Reggelig vártam volna, ha kell.

– Nem kell. Idehallgasson, Waciszláv. Maga szeret engem. Én is szeretem magát. Elhatároztam, amikor rábeszélt, hogy megismerkedem majd azzal a görög férfival, és hozzámegyek feleségül: úgy is lesz. De előbb a családnak teljesítenie kell egy feltételt: két hétig most nem törődik velem. Én itt pihenek, újságot olvasok, sétálok… – kissé zavarba jött, mert Waciszláv szeme rémülten tapadt a különleges frottírtörülközőre. – Ma rendeltem a Belvárosban… Szeretem az ilyen színes törülközőket… – hebegte.

Waciszláv kivette füléből a membránt, belefújt és visszatette.

– Bocsánat… rossz ez a hallgató, úgy értettem, mintha azt kegyeskedne mondani, hogy ilyesféle holmit rendelt ma…

– Jól hallotta! Ez nem tartozik magára! Mondja meg Herbert főhercegnek, Alfonz őrgrófnak, hogy ha a két hét alatt érdeklődni merészelnek irántam, érintkezésbe lépnek velem, vagy bármi

módon zavarják ezt az utolsó két boldog hetemet, akkor nem megyek férjhez! Elutazom újra Afrikába, oroszlánt vadászni. Pedig jól tudják, hogy olyankor mindig beteg leszek, megsérülök, mert nem tudok a fegyverrel bánni... Ezt, legyen szíves, írja itt fel, mint intézkedésemet, és én majd aláírom. Az udvartartás menjen haza Borjénába, és bízzanak meg itt egy bankot, hogy az én üdülésemet és egyéb költségeimet fedezze. Ha csak egy ember itt marad az udvartartásból, nem megyek férjhez!

A másik szobából benyitott az apácaarcú, finom leány, Anna nővér.

– Kérek egy kis csendet, a princessz mélyen alszik...

És visszament. És azt gondolta magában, hogy ez az udvarmester egy jó pofa. Ez már kifogott egy kis flörtöt magának várakozás közben...

– Mit mondott az ápolónő?... – hüledezett Waciszláv, és nemcsak belefújt a hangerősítőbe, hanem oda is verte az asztalhoz né-hányszor.

– Azt mondta, hogy én mélyen alszom. Ez azért van, mert odabent egy másik hölgy fekszik, aki a főhercegnőt játssza, és én a kíváncsiskodók elől egy másik négyszobás appartement-t béreltem az alsó emeleten. Maga tehát csak maradjon itt, és a reggeli vonattal utazzék haza. És természetesen ne merészelje kétségbe vonni a személyazonosságát annak a főúri hölgynek itt a szomszéd szobában. Ágnes a keresztneve. A kérésemre az én nevemben szerepel, hogy elhárítsa a kíváncsiskodókat.

Waciszláv mindent felírt, a princessz elolvasta, aláírta, és nem vette tudomásul Waciszláv kidülledő tekintetét, aki a piros papucsot és a brokát körömcipőt nézte a lábán, és már előre szédült és rettegett és borzadt, hogy mi lesz ebből megint.

– A cipőmet és a törülközőmet elcseréltem véletlenül egy barátnőmmel... – mondta könnyedén, és teljesen piros lett, mert tisztában volt vele, hogy Waciszláv egy szavát sem hiszi el.

Úgy is volt.

Azonban mit lehet tenni? Ez olyan lány, hogy amit kimond, azt állja. Ha felbosszantják, nem lesz semmi az esküvőből, viszont a görög herceggel való házassága beláthatatlan politikai fontossággal bír.

– Kedves Waciszláv, most búcsúzom magától, viszontlátásra.

Kezet rázott a gróffal, kiment, és becsukta az ajtót. Gyorsan bebújt a tálalóliftbe, ennek a muzsikája gyenge, rossz zene volt, mintha valami hegedűművésznek készülő ifjú titán játszana a vizsgán egy hangversenyt. A sötét falak mentén ismét leszállt a mélybe.

Waciszlávnak váratlanul eszébe jutott valami, és a következő pillanatban kilépett a folyosóra. Tátva maradt a szája.

Senki.

Egy nővér jön arra.

– Kedves nővér... egy pizsamás hölgy ment erre...

– A folyosó el van zárva, erre nem járhat senki. Én itt szolgálatban vagyok.

Bekukkantott a hálószobába. Az ágyban feküdt egy hölgy és aludt. Ez az Ágnes keresztnevű főúri helyettes. Egész finoman, macskaszerűen hortyogott, egy ápolónő cigarettázott, és regényt olvasott. Waciszláv láttán rémülten dugta el a cigarettát.

Waciszláv máris visszalépett. Ez mi? Csoda? Az egész hosszú folyosón, jobbra is, balra is senki. Hová tűnt Szofi princessz? Távol, a folyosó végén két sárga ruhás kerub őrködik. Hatalmas férfiak. A szobában megnézte a szék alatt, az asztal alatt, majd újra megfogta a fejét...

Álmodott? Ott van, amit a főhercegnő diktált és az aláírása is. Lehetséges, hogy titkos ajtók léteznek, miután hatvankét éves koráig egyetlen regénynek sem hitte ezt el?

Közben a princessz leért a tálalóliften a kis konyhába, ahol Szabó Gusztáv erős karja bocsátotta fel a zsinórt, hogy leereszkedjék a tálalópad. Kiugrott. Elindult. Szabó Gusztáv némán követi. Ismét

mennek fel a mosókonyhák mentén. Végül kiérnek a második emeleti folyosóra.

– Szabó Gusztáv! Ezért, amit tett, adok magának egy szép cigarettatárcát jutalmul és emlékbe.

És átadta Waciszláv gróf hatalmas, arany cigarettatárcáját.

A fiú mosolyogva mondta:

– Nézze, művésznő, amíg ezüsttárcára nem telik, inkább csak az eredeti csomagolásból cigarettázom, dublét nem hordok.

– Az én kedvemért tegye meg, és hordja ezt. Ha dublé is, jó szívvel adtam.

– Érdekes, hogy milyen nehéz... – mondta Szabó Gusztáv csodálkozva, de szolgálatkészen zsebre tette a tárcát.

– Hányas szobában is lakom én?

– A 125-ben. Felkísérjem?

– Szabó Gusztáv! Maga soha nem léphet a szobámba, de különös kegyképpen felhatalmazom, hogy szobán kívül bármikor megszólítson, és olyankor én egy-két percig beszélgetni fogok magával.

Ez mégis a szomszéd intézményből jöhetett át, mert Péter megint elfelejtette lezárni a kaput, mint a múltkor, amikor megjelent itt az orosz cár – ezt gondolta Szabó Gusztáv, de mégis... lelkesen felelte:

– Köszönöm! Nagy kegy, és nem fogok sűrűn élni vele, hogy ne bánja meg.

„Ha bolond, akkor is nagyon szép!"

– Most pedig búcsúzzunk.

– Kérem, művésznő, amikor érkezett, letelefonált a portára, hogy küldjenek fel minden reggel egy doboz Stambult... A portás azt felelte, hogy nem tartunk itt bent cigarettát. Mi tartunk itt bent cigarettát, csak a művésznőnek még nem alakult ki a hitele, de én addig is átküldök mindennap egy doboz Stambult.

– Minden nap két doboz Stambult küldjenek fel, és hogy kialakuljon a hitelem, itt van háromszáz pengő, adja a portásnak.

Ezt ne írják a számlámhoz, ne említsék többé, ez azért van, hogy mindenfélét felküldjenek, ha én letelefonálok. Akkor is küldjenek sok mindenfélét, ha nem telefonálok.

Egy csomó ezres közül kiszedett háromszáz pengőt, és Szabó Gusztávot keményen megrázta a vállánál fogva – pénzjutalom helyett –, mert tudta, hogy ennek a fiúnak nem szabad borravalót adnia. És mikor továbbment, Szabó Gusztáv mélyen meghajolt.

„Ha abnormális, akkor is előkelő!"

A princessz, törülközőjét csóválva, most már elhatározta, hogy visszatér a szobájába. Csak tudná, melyik a szobája? Sietett, sietett, és az egész ügy gyanús lett előtte, mivel már sokkal régebben megy, mint amilyen hosszú lehet az épület folyosója.

Hol van? Hisz ez már másik épület! Meg kéne tudni mégis, hol a szobája! Szívesen hallotta volna Pipi nővér hangját a mélyből, amint így szól megbotránkozva, hívó hangon: „Kisasszony..."

– Na, csakhogy jön!

Egy ápolónő szólt rá a homályos folyosón.

– Fiam, maga jól kezdi itt az állás elfoglalását. Húsz perce várja a főnővér. Holnap helyett már ma szolgálatba kell állnia. Új beteget hoztak, és én nem hagyhatom ott a kisgyereket.

– Kérem, azt én nem tudhattam – felelte nyomban a princessz, aki elhatározta, hogy semmiféle ellentmondásba senkivel nem bonyolódik.

– Jöjjön, ahogy van! Nem kell felöltözni! – sürgette a másik.

Vezették folyosókon keresztül egy szobába, ahol egy nő feküdt lehunyt szemmel, ott volt felöltőben báró Udvarhelyi egyetemi tanár, és még vagy két fehérköpenyes, és egy nagyon ijedt fiatalember, aki az ujjait morzsolgatta vagy számolgatta, és sápadt volt...

– Hát, kérem, én azt hiszem, hogy most hagyjuk... – mondta Udvarhelyi. – Az a kérdés, mennyi méreg szívódott fel. No és a szervezet!... Az dönt. A szívműködéssel... aránylag... megelégedhetünk...

– Kérem, ha bárkit vagy bármit lehetne… – a fiatalember azt akarta mondani, hogy ha báró Udvarhelyin kívül még száz és száz kiváló professzort idehozhatnak, ez mind nem számít, csak biztosat akart tudni… A fiatalember nem tudta, hogy a medikus ugyancsak gyomormosást és ugyanazokat az injekciókat adta volna, a fiatalember nem tudta, hogy az ágyban fekvő hölgyről az egész emberiség minden tudomásával, valamennyi tudósával együtt sem tudhat biztosat. Biztosat csak báró Udvarhelyi tud.

Hogy minden bizonytalan.

Ehhez is mennyit kell tanulni, amíg precízen látja az ember.

A hölgy irdatlan mennyiségű altatót vett be otthon, és ezt elég későn vették észre. Mire idekerült a szanatóriumba, a bevett altató nagy része már felszívódott. Hogy ez a hölgy él-e még, amikor felkel a nap holnap reggel, vagy sem, a kezeit tördelő fiatalember napfelkelte előtt akkor sem tudhatja biztosan, ha a világ minden aranyát felhasználná ezen célra. Az egész komplexumból csak az az egy biztos, hogy a hölgy akármennyi altatót vett is be, a nap holnap reggel is felkel.

Erre gondol báró Udvarhelyi, és feláll. Veszi a kalapját, latin dolgokat mond egy kopasz fehérköpenyesnek, ez ugyanolyan latinokat felel, bólogatnak, és megértik egymást, és a nő lezárt szemmel, sárga arccal fekszik, besüppedt halántékkal, zilált hajjal, és liheg…

– Kérem, az biztos, hogy este 9-kor még nem vett be semmit. A sógornőm beszélt vele… Nem kellene talán még elhívni…

A férj – ez a fiatalember – nem akarja elhinni sehogy vagyonának véges voltát e pillanat egyszerű tragikumával szemben. Szeretné, ha minden földi javával vagy sok pénzzel, vagy roppant erőfeszítéssel már most, nyomban megmenthetné az asszonyt ott az ágyon. Báró Udvarhelyi nem sértődik meg.

Ismeri ezt a téveszmét jól.

Tisztában van az illető idegállapotával. Kéne egy injekciót adni neki. De nem. Az asszony valószínűleg meghal. Nem fogja bírni a

szíve. Túl sok altató szívódott fel. Azután, hogy a fiatalembert egy lelki injekcióval lássa el, ezt mondja:

– Megpróbálhatnánk…

Újabb latin dolgokat beszélnek, és a férj ettől csakugyan megnyugszik. Nem tudja, hogy ez már az ő kedvéért történik, mert a szobában levő orvosok konstatálták rajta az idegösszeroppanás első tüneteit, és szeretnék elkerülni a várható további tüneteket, tehát foglalkoznak az asszonnyal, akinél végeredményben egy vidéki orvos vagy egy ügyvéd is tudná már, hogy semmi másról nem lehet szó, mint a szervezet harcáról a felszívott mérgekkel, és ebben a vitézi tornában oly sablonosan tudja mindenki azt a néhány injekciót és más tennivalót, hogy báró Udvarhelyi megjelenése és tevékenysége pusztán ellenőrzés.

Még az sem.

Pusztán egy nagy koponya jelenléte, hogy esetleg jelentkező lehetőségeket kihasználjon, egy erősbödő dobbanás, egy fellépő tünet gyorsabb észlelését és megelőzését. Ezen túl vagyunk.

A fiatalember most az alorvossal beszél.

– Ugyebár lehetetlen, hogy újságíró… hogy a rendőrségi kőnyomatos… Én a saját kocsimon hoztam be Hildát, és csak a háziorvosunk tudja…

– Ha nem történik semmi baj, akkor nem kell tartani ilyesmitől. Természetesen, ha valami szomorú fordulat következik be, úgy kötelességünk értesíteni a hatóságokat…

– Istenem!… Hát azt hiszi, főorvos úr…

– Kérem, én remélek – mondja az orvos a fiatalember vibráló arcidegei felé szuggesztíven.

– Ilyen esetnél nagyon sokszor kibírja a szív, és azt hiszem, a gyógyszer, amit bevett, állott volt… Remélhetünk. Én biztathatom…

Báró Udvarhelyi egyik kezében a kalapjával, másikban a beteg pulzusával áll az ágy mellett. Kerüli a fiatalemberrel az

érintkezést. Piszok egy érverés… Felhúzza a nő szemhéját. A fiatalember viszont őt nézi. És ő ezt tudja, pedig háttal áll. De hát nem szokott ilyeneket mondani, hogy „azt hiszem, van remény…” Báró Udvarhelyi szereti, ha súlya van annak, amit mond.

A princessz mellett megjelenik egy boy, és a kezébe nyom egy oxigéntömlőt. Szofi főhercegnő szó nélkül odaviszi a szegény, sárga arcú asszonyhoz, akit nagyon sajnál. Báró Udvarhelyi int, hogy maradjon még… Itt is, ott is ráteszi a kezét a nőre. Szeretné, ha segíteni lehetne…

Nagyjából ismeri az esetet.

A Fővárosi Kaszinóban már két hónapja suttogják. A fiatal ügyvéd, aki a néhány évvel idősebb gyártulajdonosnőt feleségül vette, és ezzel vagyonos ember lett, most valami kis színésznővel bomlik… Az asszonyt először a fjordokhoz küldte társas kirándulásra. De nem ment a dolog… Egy jóakaró fővárosi hölgy anzikszot írt Norvégiába a feleségének, és értesítette, hogy a művésznő és a férj Palotafüreden vannak. Az asszony hazatért repülőn. Valami kis botrány is volt… Azután a fiatal gyártulajdonos újra boldogan és karon fogva járt néhány évvel idősebb felségével… Úgy látszik, ismét helyreállt az előkelő házaspár példás, boldog családi élete, és a kis táncosnő repült.

Most itt hoznak egy oxigéntömlőt.

Minden belgyógyász tudja, hogy ez mit jelent. Az ifjú férj megesküdött, a becsületszavát adta, úgy éltek, mint a galambok, és egy nap kiderült, hogy közben is, akkor is, most is a fiatal férj egész idő alatt titokban Csillaghegyen találkozott a színésznővel. Villát bérelt neki. Titkos tuszkulánumot. És akkor kezdődött a nagy és döntő veszekedés. Jött az altató és a harc egy szanatóriumban a szív és a felszívódott méreg között… Báró Udvarhelyi nyilvános rendes tanár annyit tud, hogy még ezt is tudja. És nem szól semmit. Becsukja sárga, lapos táskáját, és ezt mondja a kopasz fehérkabátosnak…

– Azt hiszem, most a legokosabb, ha pihenni hagyjuk a beteget reggelig.

A fiatalember nézi, a fiatalember rimánkodik a szemével, a fiatalembernek vibrál az arca, de báró Udvarhelyi egyetlen szóval sem mond többet, köszön, felteszi a keménykalapját, megmarkolja fogójánál a táskát, és megy.

Férfizokogást hall.

És mégis megy. Majd holnap reggel eljön az asszonyhoz, de előzőleg idetelefonáltat. Azt mondja a csillagos, égszínkék pizsamás kisegítő nővérnek, akit bizonyára kihúztak az ágyból:

– Szóljon le, fiam, a portára egy kiskocsiért. És lefekhet már. Ma éjjel nem lesz szükség magára.

– Miért nincs magának saját autója? Egy báró Udvarhelyinek lehetne saját autója.

A méltóságos úr ámultan ránéz. Ilyenkor itt mindenkinek a szomszéd épület jut az eszébe. Ahonnan egyszer átjött az ifjú Bonaparte, mert nem volt lezárva az ajtó.

– Mi köze magának ahhoz, hogy nekem van-e autóm vagy nincs?

– Mi köze magának ahhoz, hogy én lefekhetem-e vagy nem? Vagy privatizálunk, vagy nem.

Hol látta ő ezt a nőt? Melyik szanatóriumban volt ez?

– Mondja, nem volt maga műtősnő a Szamosi Szanatóriumban?

– Dehogynem! Csakhogy megismer, méltóságos úr – feleli habozás nélkül, mert berendezkedett erre. Mindenki azt higgye róla, amit akar.

Az egyetemi tanár megállt előtte, és kissé idegesen körülnézett.

– Nézze, fiam, engem, sajnos, későn hívtak ahhoz a disznósághoz, és kedvem lett volna elrántani a nótáját annak a társaságnak… Borzasztó hanyagság, hogy transzfúzióra nem gondoltak… De hát szeretem ezt a Csillagot, sokat tud, jó orvos, azért mondom ezt el magának, hogy ne higgye, mintha más szempont lett volna, mint ez a Csillag, aki végre is derék ember, alapos ember, és tud… Maga, persze, nem lehet többé műtős.

Sajnálom. De ha egyszer elveszíti itt az állását, hát jelentkezzék nálam, behozom valamelyik kórházba. De jól jegyezze meg, a gondatlanság legalább olyan hiba, mint a tehetség hiánya.

Nagyon csodálkozott, hogy ez a lány ásít. Kis szemtelen. A méltóságos úr nem sokat törődött senkivel. Megközelíthetetlen volt erkölcsileg, anyagilag hozzáférhetetlen, és közkórház vagy szanatórium egyaránt közömbös volt előtte. Jött, megnézte a beteget, latin dolgokat mondott, és közönyösen távozott. És ez a szemtelen kis ápolónő itt ásít.

– Ebben mind igaza volt, én is tudtam, hogy a fúzióval baj van, de azt az egyet mondja meg nekem, kedves Udvarhelyi, hogy meghal-e ez a sárga hajú asszony, vagy nem?

Őméltósága ilyet még nem pipált. Kedves Udvarhelyi – ezt utoljára egy volt osztrák uralkodó herceg mondta neki.

És erre a lány még meg is döfködi ökéllel a vállát.

– Nem hallja? Azt kérdeztem, meghal-e a sárga hajú asszony? Látszik rajta, hogy nagyon jószívű.

Őméltósága szomorú iróniával mosolygott.

– Látja, ez az. Ha csakugyan jószívű, akkor nem hal meg. Mert a szív itt a fontos. De hát az érverése nagyon gyenge, sok altató felszívódott... Ez az a pont, kislány, ahol az orvos csak áll, és úgy tesz, mintha tenne valamit, de bizonyos határon túl az életek sorsa nincs emberi kézbe letéve. És most szóljon le, fiam, hogy egy kiskocsit kérek a főbejárat elé.

– Szóljon maga! Éppúgy le tud szólni, mint én...

És otthagyja. Őméltósága indignálódva néz utána. Ami sok, az sok! De a princessz ezzel nem törődik. A betegszobában Torbágy doktor próbálkozik még injekcióval, a nővér az ajtóban áll és ásít...

– A Wallenstein ilyenkor nem jön be? – kérdezi a princessz a nővért.

– Maga még új nálunk, fiam – mondja, és ásít –, a főorvost mindenhol keresték, az egész városba telefonáltak érte, de ő nem

szereti, ha éjjel megtalálják. Azért, ha vidékről felhoznának egy őrgrófot, megtalálnák.

– Hogyan?

– Ez az ő titka. Van itt valaki a személyzet közül, aki mindig tudja, hogy hol van. Aki igazán tudja. De hát itt mit lehet csinálni? Itten a beteg bokszol a méreggel. Húsz menetben. És alig lehet közbeszólni. Sűrű eset. Negyven éven felüli asszonyok szeretnek időnként sok altatót bevenni, és akkor a báró Udvarhelyi azt mondja, hogy nem mond semmit. Meg kell várni a reggelt, hogy mennyi szívódott fel. Ha sok szívódott fel, akkor kész. A Wallensteinnek van egy külön injekciója, valami új dolog, de az is csak hókuszpókusz. – és újra ásított. – Tudja, ennek van egy nagyon fiatal férje, ez a Berényi…

– És az baj, hogy fiatal?

– Az még nem volna baj, de van egy Szegő Éva nevű színésznő. Az ma költözött be ide a Csillaghegyről délután. És bosszúból csinálta az asszony, és bosszúból már előre, úgy intézte, hogy ide hozzák be, mert a férje kinn volt délután a színésznőnél… Az Isten se ismeri itt ki magát…

– Nem a 125-ös a színésznő?

– De az.

Aha! Ezzel téveszti őt össze Szabó Gusztáv. Még nem alakult ki annyira a számlája, hogy Stambult kapjon! Még nem tudják, hogy Berényi az eset után vállalja-e…

– Magát sajnálom, mert ha nincs ez az eset, akkor alhatott volna – mondja a nővér, és nevetve hozzáteszi. – Vagy beszélgethetett volna a Sárosi főgépésszel… Úgyis hiába tagadja!

– Nem is tagadom. Szeretem Sárosi főgépészt.

Ezután visszament a nagybeteg asszonyhoz, aki besüppedt halántékkal, vacogó foggal feküdt, leült az ágy végébe, és elkezdte dörzsölni a lábát. Ezt egyszer vele csinálták, amikor beteg volt, és nagyon jót tett.

A nővér ámultan odaszól:

– Mit csinál?

– Látja. Masszírozok.

– Az felesleges – mondja a kopasz fehérköpenyes.

– Szerintem nagyon jót tesz – feleli hangosan a princessz, hogy szinte szétszakadt a betegszoba csendje, és nyugodtan tovább masszírozott. És a besüppedt halántékú asszony abbahagyta a vacogást. Így keletkeznek a boszorkányhistóriák – gondolta dr. Torbágy, a fehérköpenyes kopasz, aki jól tudta, hogy a lábmasszírozás itt annyit számít, mintha felolvasnának egy vezércikket. A férj közben elkódorgott a folyosón, hallatszott a lépte, amint kopog. Az orvos odaszólt a princessznek:

– Keresse meg ezt a Berényit. Revolver van nála, még csinál valamit magának.

– Meg is érdemli az ilyen, mert ő az oka az egésznek – felelte az égszínkék pizsamás, és színes frottírjával távozott, mit sem törődve az általános ámulattal. Honnan tudta, hogy a férj az oka? Az ilyet a princessznél nem lehetett megállapítani. Ő mindent úgy mondott, mintha biztosan tudná, és nem is törődött vele, hogy úgy van-e.

Végigcsoszogott a folyosón, és a fordulóban ott látta a férjet sápadtan, sárgán, az alsókarjára dőlt és sírt.

Megkopogtatta hátulról a vállát.

– Halló. Nincs semmi baj. Megszűnt a vacogás, most mondta Udvarhelyi, hogy az asszony túl van a veszélyen. Csak nem akarta magának megmondani, mert rém óvatos. Ha eddig nem halt meg, most már élve marad. Hol a revolvere?

– Tessék?

– Azt izente Udvarhelyi, hogy adja ide nekem a revolverét, különben ő azonnal lemondja a további viziteket. Ezzel az Udvarhelyivel nem lehet cicázni. Sokat tud.

A szomorú férj átadott egy Browningot a princessznek.

– Maga a főápolónő?

– Természetesen. Mit gondolt? Mellékápolónőnek tartanak?

– Nézze… itt van, fiam, ötven pengő.

– Köszönöm…

Eltette. Első kereset életében. Tisztességes, meg nem érdemelt ötven pengő.

– És mondja meg a másik nővérnek is, hogy ne fecsegjenek. Ha a feleségemet innen elszállítják egészségesen, kapnak még száz-száz pengőt, és azt kell mondani, hogy Hildát vakbélirritációval hozták be.

– Úgyis azt mondtuk volna. Maga ne tanítson bennünket. Ha akar tőlem egy jó tanácsot az ötven pengőért, a kertre néző szobák főápolónője, Pipi nővér itt mindenben a döntő tényező, mert a Wallenstein főorvos úr mamája. Egy drabális, nagy, jószívű nő. Ha annak naponta sok pénzt ad, elkeni az ügyet, és nem lesz semmi baj… Persze, magának nem kell tudni, hogy ő az igazgató főorvos mamája. Senki se tudja hivatalosan, hogy tőle függ minden.

– Hogy hívják? – kérdezte siralmasan a fiatal férj.

– Pipi nővér. Főápolónő a kertre néző szobáknál. Mindenki megmondhatja magának, hol van. Bár nekem is megmondanák.

És továbbcsoszogott. Hadd keressen szegény Pipi is egypár pengőt.

Egy fedett üvegfolyosón keresztülment, és remélte, hogy visszaér a szobájához. De az Istennek se!

A jó szagú, kellemesen fűtött folyosón, hatalmas pamlagok mentén haladt. Egy nagyon jól öltözött nő cigarettázott, apró pohárból feketét ivott, és egy sovány, fekete bajuszos férfival beszélgetett. Nagyon kövér leány ült mellettük, és egy nővér ásítozott a sarokban.

– Tudja, én Gusztinak megmondtam, hogy amíg a válóperem eldől, pihenni akarok. Elég volt!

– És mi van Zsófival?

– Őt otthagytam Rozgonyiéknál, a néni szereti. Iskolába jár, ne legyen itt, amíg ez az ügy lezajlik. Ha látott volna egy hónapja…

Roncs voltam! Most újra élek!... Elég volt! Slussz! Nem akarok róla hallani többé...

– Csoda, hogy kibékült vele...

A princessz siet tovább.

Végigmegy az üvegfolyosón, az egyik nyitott ablakon lenéz. Ketten jönnek a kerten át. Egy virágos kalapú hölgy, barna, almavirágszerű díszek a kalapján, és egy magas férfi. Meghökken, hogy tátva marad a szája. Fentről látja őket, ezek nem látják. A férfi erélyesen mond valamit a nőnek. A nő tiltakozik. Alacsony. Csirkemellű, szinte púpos. Azután alázatosan megy vissza egy rácsos kapuhoz, ahol autó áll. Beül a kocsiba.

Vagy félóráig bolyong a folyosókon. Végül egy étteremszerű, kör alakú helyiséghez ér. Ez hogy lehet? A sebész, aki a sárga hajú asszonyt ápolta, a homályos sarokba húzódva beszélget egy nagyon szép nővérrel. A nővér dühös, és toppant. A férfi tiltakozik. Otthagyja a sárga hajú asszonyt? Már ott lehetett hagyni orvos nélkül?

– Én százezer pengőt tudok ehhez szerezni!... Most itt az alkalom! Ha te inkább hagyod itt, hogy elnyomjanak...

– Nézd, Anna, végre is orvos vagyok, ez nem tisztára üzleti vagy hatalmi kérdés...

– Gyáva vagy! Gyenge vagy! Te is bedőlsz neki! Ez az igazság! Ez egy gyönyörűen berendezett üdülő, és százezerért már át lehet venni, és most...

És most az étterem másik ajtaján, flanel hálókabátban, bejön egy nő, és Anna nővér sebesen mondja Torbágy sebésznek:

– Azért mégis jó lenne, ha főorvos úr megnézné...

A kamillaszőke, nagyon szép nő orrcimpái megrezdülnek, mintegy idegesen szimatolja a helyzetet, látszik, hogy nem hisz a nővér szakszerű mondatában, és élesen, ingerlékenyen mondja:

– Azt mondta, Sándor, hogy lefekvés előtt még benéz hozzám. Ha nem is vagyok komoly beteg, nem kell elhanyagolni...

Anna ideges, remegő hangon folytatja a vesztett csatát a látszat ellen:

– Kérem, a beteg megnyugodott, és csak azt akartam tudni doktor úrtól, hogy adhatunk-e altatót, mert a Wallenstein főorvos úr azt mondta, hogy amíg belső vérzéstől lehet tartani, ne altassunk…

A princessz is gyorsan közbeszól. A gyönyörű, flanelruhás nő rezgő orrcimpáin látja, hogy a bóbita váratlan témafordulata nem hatott megnyugtatóan. Itt máris belső vérzés van jelen. Ennek a nőnek a szíve vérzik a sebészért, és féltékeny a bóbitára.

– Igen… Én is azért várok, nehogy megint disznóság legyen, hogy elmulasztjuk a fúziót, és akkor már hiába van az altatás, mert ha túl sok felszívódott, akkor a szíve nem bírja…

Egy szuszra elmondta, amit orvosilag aznap tanult. A flanelruhás nő megnyugszik. Érdekes, hogy szerelmi bűnöknél a sommás eset mentő körülmény. Két nő kevésbé fáj, mint egy. A sebész egy pillanatig lehunyja a szemét a princessz részéről rázúduló orvosi fogalomzavartól.

– Kérem, amíg Wallenstein nem jön be, ne adjanak altatót. Brómot adhat a betegnek, és ha nem nyugszik meg, akkor jöjjön értem, a 125-ben vagyok, a művésznőnél… – és mosolyogva fordul a művésznőhöz. – Éppen most akartam felmenni, de van egy betegünk, és a nővérek kerestek.

– Borzasztó, kérem – jegyzi meg a princessz –, ilyen beteg esetén a sisterseknek. Engem az ágyból húztak ki. Az Udvarhelyi.

Rémes! Maga is érezte, hogy utólag mindig elrontja, ami jót csinál, mert még egy csomó hülyeséget mond. Mindenesetre megismerte a művésznőt, akivel Szabó Gusztáv összetéveszti, és akinek Stambulokat küldet. Szemtelenség, hogy a sebész nem küldet Stambulokat. Nyomban továbbmegy, mielőtt az étterem homályos zugából kibontakozhatna szemérmesen az általa megmentett bóbita tulajdonosnője. Ezek után kiér a kertbe…

Tulajdonképpen a kertre nyílik az ő szobája. De nagyon sok szoba nyílik ide. Vajon melyikben aggódik Pipi nővér? Úgy emlékezett, hogy abba a szemközti épületbe jött be először. Fogalma sincs, hogy az az új dépendance.

Átsiet a kerten. Ez volt hát a művésznő. Aki miatt a sárga hajú asszony öngyilkos lett. És úgy látszik, hogy Torbágy sebész kell neki, Berényivel csak a pénz miatt meg a botrány miatt, ami reklámot jelent, tartotta a kapcsolatot.

Ez volt hát a Szegő Éva. Most a túlsó épület ablakában meglepetten látja a barna, almavirágszerű kalapú nőt, amint körülnéz és felsiet. Ez visszajött az autóból? És hol van, akivel jött?

Ez mindennél jobban érdekli a princesszt. A magas gallérú, felöltős férfi, akit az üvegablakból látott. De már nem látja.

– Álljon csak meg…

Berényi! Mintha gondolataiból lépett volna ki. Ennek a revolverét elvette.

– Mit akar? – kérdezi gyanakodva Berényit.

– Maga az előbb… Messziről láttam, bent az étteremben ott volt, amikor Szegő Éva és dr. Torbágy…

– Elég nem szép, hogy dr. Torbágy otthagyta a beteget.

– Ha egyszer Udvarhelyi azt mondta, hogy túl van a veszélyen – mondja nyugodtan a férj, és csak most tűnik fel a princessznek, hogy ő is otthagyta a beteget. Hát, ha egy asszony túl van a veszélyen, azért már illik otthagyni? Ki van mellette?

– Szeretném, ha most megmondaná nekem őszintén, ez nekem nagyon fontos, hogy mit beszélt Szegő Éva, az a flanelkabátos hölgy, dr. Torbágy sebész főorvossal… Nézze, fiam, itt van még ötven pengő, és majd tudja meg…

– Tudja meg, hogy maga egy becsület nélküli, szemtelen fráter, és sajnálom már, hogy elvettem a revolverét, illetve örülök neki, mert így van mivel lelőni.

– Nézze, kedves nővér…

– Ne intsen le! Úgy látszott, hogy meghal a lelkiismeret-furdalástól, mert ez a szegény asszony megmérgezte magát. Erre mostan, mert az Udvarhelyi mondta, hogy túl van a veszélyen, már érdekli a művésznő. Kisülhet a szeme, hogy idehozta a művésznőt is!

– A művésznő már délután ideköltözött, és fogalma sem volt róla, hogy Hilda ezt az őrültséget elköveti... Nem is tudom, miért magyarázom ezt magának?

– Ne is törődjön vele. Jegyezze meg magának, hogy így nem lehet bánni egy asszonnyal. Egy asszonyt vagy csalnak, vagy nem. De hazudozni, hitegetni, és amikor itt fekszik a halálos ágyon, máris féltékeny...

– Semmi köze ehhez, maga fruska!

– Ezt vonja vissza!

Szabó Gusztáv állt előtte. Nem is gorombán.

– Maga egy közönséges boy, és egy vendéggel szemben...

Puff!

Az ifjú férj kapott egy pofont, és beszédült a bokrok közé. A princessz, mintha futballmeccsen lenne, felüvöltött:

– Bravó, Szabó Gusztáv! Ezt megérdemelte!

Az ifjú férj, erőinek végső határán túl, valamerre a távoli sötétbe szédelgett, ki tudja, hová ment?

Szabó Gusztáv ott állt szemben a lánnyal. Még mindig nem nyúlt hozzá egy ujjal sem.

– Mit csinál éjszaka a kertben?

– No né! Talán féltékeny?...

Azért ez tetszett neki. Szabó Gusztáv követte őt a kertbe, mint apród a balladákban, láthatatlanul, és csak akkor jött elő, amikor megsértették, és megvédelmezte.

– Mit beszélt magával Berényi? Mért nevezte fruskának magát? Én vagy tízlépésnyire voltam, és nem hallottam az elejét. De azt tudom, hogy Berényi és maga között volt valami.

– Azt honnan tudja?

– Mit tetteti magát? Maga Csillaghegyről ma délután beköltözött, és az egész szanatórium tudja, hogy milyen botrány volt kint. Nézze, művésznő, ez szanatórium. Itt a Wallensteinnek van egy szabálya, ami a fő: mindenkinek mindig mindent tudni kell.

– Szerintem csak a Wallensteinről kell mindent tudni, mert azt hallottam, hogy ő egy varázsló, egy délszigeti bálvány, aki ráolvasással vagy leírással leprát gyógyít.

– Hát téved, művésznő, a Wallenstein csak a fej.

– Értem. És a szanatórium, az a hal. És a fejétől okos a hal.

– Nem jó, ha Wallensteint szidja – mondta Szabó Gusztáv. – Én nagyon szeretem őt. Nagyon szeretnék olyan lenni, mint ő. Pedig biztos, hogy vannak neki görbe dolgai… és az ember nem ismeri ki magát… De azért a kisujja többet ér… Szóval ez nem fontos. Itt már délután mindenki tudta, hogy a 125-ös művésznő, Szegő Éva, egyenesen idejött Csillaghegyről. És amikor megláttam magát, én is tudtam mindent. Mostan maga azzal csinált itt kész helyzetet, hogy a botrány után bejött a szanatóriumba, és Berényit választás elé állította. Vagy azonnal közbelép, vagy maga kibékül Torbágy sebésszel, aki a régebbi szívthartja volt…

– Nahát! Itt így tudnak rólam mindent?

– Azt is tudják, hogy a Berényi a maga szobájában volt, amikor az asszonyt beszállították. Átkozott dolog, hogy éppen ma a dépendance-ban vagyok szolgálatban. És nem lehetett átjönni. Mindenki kereste az új éjszakás nővért…

Az is én vagyok… – gondolta a princessz.

– Közben hallom, hogy az asszony egy cédulát hagyott kint, ez a Berényiné, ha jön a barátnője, hogy szállítsák őt be a Lakos Szanatóriumba. Képzelje! Ott feküdt már akkor órák óta megmérgezve a lakásban. Berényi fenn volt magánál.

– És akkor történt? – kérdezte elhűlten.

– Igen. A Berényi rohant ide, mert féltékeny volt a Torbágyra, és az asszony jött utána. Délután autóval Csillaghegyre, ahol

botránytot csinált, este meg ide, a mentőkocsin... És ez a pasas itt lóg a kertben, és máris maga után mászkál...

A princessz elgondolkozott. Talán nem kellett volna neki azt hazudni, hogy Udvarhelyi szerint az asszony túl van a veszélyen. Milyen rosszak az emberek! Előbb még a lelkiismeretfurdalás miatt fejbe lőtte volna magát, és abban a pillanatban, amikor az asszonyról azt hitte, hogy nincs veszélyben, féltékeny lett Szegő Évára. Szegő Éva meg ezalatt a Torbágy után mászkál...

– Most mondja meg nekem: maga Berényit szereti vagy Torbágyot?

– Őszinte legyek? Egyiket se nagyon.

– Azt mondják, hogy előtte magának a Torbággyal volt valami...

– Volt valami, de az szóra sem érdemes. Torbágy egy nagy szamár. Maga csak arra vigyázzon, hogy ez a pasas többé ne jöjjön a közelembe, és mindig vágja szájon, ha megpróbálja.

– És a Torbágy?

– Mondom, az nem komoly. De hát még Stambult se tudok venni magamnak a Torbágy nélkül, pláne, ha Berényi kibékül a feleségével.

– Idehallgasson, művésznő... Mi itt nem keresünk keveset. Nem kell tudni senkinek, de én szívesen...

– Nézze, Szabó Gusztáv, megtiltom, hogy szerelmes legyen belém! Érti? Maga az én titkárom! Titkos titkárom. A nyilvánosság előtt egyszerű, sárga ruhás londiner, és alapjában véve egy titkos titkár. De elárulom magának, hogy én másba vagyok szerelmes, nem a Torbágyba, akinek csak a kését szeretem, mert a vakbelemet kivette, és nem is a Berényibe, aki csak pénzt adott...

– Szóval szerelmes?

– Igen. Szerelmes vagyok Wallensteinbe.

Szabó Gusztáv búsan bólintott.

– Mindenki Wallensteinbe szerelmes.

– Ezért jó a belgyógyásznak...

– Ha tudni akarja, Torbágy szól az éjjelesnek, hogy öt perc múlva kopogjon be, és hívja el magától. Torbágy fél, hogy maga itt valami adóssághistóriát csinál, és neki kellemetlensége lesz Wallensteinnel. Mert az idén a Torbágy is igazgatósági tag lett, és azóta kutya-macska viszonyban vannak Wallensteinnel… A művésznő szereti őt, de ő nem szereti magát.

– Ez mind nagyon érdekes, ámbár nem értem. A fő, hogy én most megtaláljam Pipi nővért.

– Ott menjen be, a főkapun.

– Hát én ilyen messze eljöttem?

Átjött az összekötő folyosón, és továbbment a régi dépendance-on keresztül az étterembe.

Szürke felöltőben egy bóbita futott el mellettük. Ahogy a fák közé értek, ismét átsuhant egy…

– Ezek éjjeles nővérek?

Szabó Gusztáv habozott.

– Igen – mondta aztán. – Sokszor van itt dolog soron kívül, és ilyenkor sietnek haza aludni…

– Nézze, én elvesztettem valahol a körömcipőmet a jobb lábamról. Keresse meg, és tegye az ajtóm elé. Ebből baj lehet…

– Jó. Kopoghatok, ha megtaláltam?

– Maga csak találja meg, és ne kopogjon.

Amikor Szabó Gusztáv elment, a princessz befordult, és továbbsietett a főépület felé.

Valaki elkapta a karját.

– Várjunk csak!

Egy távoli ablakból kisugárzó fényben fiatal nő állt vele szemben. Bóbitában.

– Nem tudja, ki vagyok?

– Nem.

– Az Emma!

És nézték egymást. Miféle Emma ez?

– Tudom, hogy maga az új éjszakás kisegítő nővér, és azt is tudja már mindenki, hogy a Szabó Gusztávval mi van. Hát engem már nem érdekel a Guszti!

Nem érdekli. Szóval ez szerelmes a fiúba. Ez az elhagyott nő.

– Én csak felvilágosítom magát, fiam – mondta gúnyos mosollyal. – Amit senki se tud, csak én, hogy a Guszti az Eszter nővérrel igen jó barátságban van. Érti? Azt, aki olyan magasan hordja a kacsaorrát, és állítólag még a részvénytársasághoz is valami köze van, azt főzi már egy éve. És miatta kerültem, mert akkor még azt hittem, hogy az Eszter nővér magától csinálja ezt, a női osztályra. Pedig a Guszti akarta, mert féltékeny volt. A törzsépület második emeletéről kerültem oda, havi száz mellékes volt, a női osztályon meg filléreket, ha kapunk…

– Ez mind nem fontos. Nem törődöm én Szabó Gusztávval.

– Nem törődik? – és a nő hangja felsivított. – Hát tudja meg, hogy találkája volt velem, és fél kilenc óta várom a Zander Intézet mögött!

Már a felsivító hangból elkészült a princessz minden rosszra, és puff… Épphogy elkerülte a pofont, mire teniszezéshez szokott jobb kezével keményen torkon ragadta Emmát, és akkorát lökött rajta, hogy a lejtőről, ahol álltak, legurult az angyalos szökőkútig.

A princessz futva menekült, nekiütközött a fáknak, lihegve, idegesen. Valaki elkapta. Ijedten megállt. Ki az? Csak az agya kérdezte, a torkát megbénította a rémület.

– Az istenért, főhercegnő… A Kovács vagyok…

Ó, milyen megnyugvással borult a nagy vállakra. Hiszen ez a Kovács, az alázatos rebellis, a főerdész.

– Egész este keresem, és alig érdeklődhettem… Nem akartam a család miatt, nehogy botrány legyen. Hogy tehetett ilyen őrültséget? – Mindegy… Kovács… vezessen engem a kertre nyíló szobákhoz. Ott van egy Pipi nevű nővér… Kár, hogy nem a maga felesége. Az is milyen erős…

– Most én elviszem taxin a Hungáriába, és reggel indul egy vonat…

– Kovács! Ne merészeljen ellentmondani! Mert akkor még maga se lesz nekem! Ha azt akarja, hogy néha vigyázhasson rám, úgy kell lenni mindennek, ahogy én mondom.

– Én elhoztam a főhercegnő platinaóráját, és kint vártam a portán. És gyanús volt nekem az egész dolog, hát felmentem, mert a briliánsgyűrűje is nálam van, azt személyesen akartam odaadni. És odamentem a szobájához.

– De hiszen nem engedtek senkit oda!

– Igen. Azért én mégis odamentem. És láttam, hogy ott egy másik nő van a főhercegnő helyett… És azóta keresem.

– Kovács! Maga most a papám! Kovács Ágnes vagyok, és még néhány napig szeretnék az maradni. Holnap hozza be a holmimat. Adjon csak papírt, ceruzát.

Kovács átadta kis feljegyzési noteszét, töltőtollát, és a princessz gyors mozdulatokkal írta utasításait.

– Most pedig vezessen a szobámba… Aludni akarok!

– Ott tessék bemenni, azon a kapun, és balra a folyosón van a szobája. Ott az a nővér, aki meg akarta verni.

Hurrá!

Megvan az ő Pipikéje! Rohant be a kapun. Pipi nővér a folyosó közepén egy asztal mellett, drót szemüveggel az orrán, újságot tartott a kezében.

Most Berényi jött a túlsó oldalról. Csak épp behúzódhatott egy ajtónyílásba. Berényi Pipi nővérhez sietett.

Érdekes: Berényi fél szeme kissé kék. Ez nem lehet a szájon vágástól, amit a Szabó Guszti adott. Úgy látszik, Berényit többször is megverhették az éj folyamán.

Többször is megérdemelte. A princessz behúzódott és figyelt. Berényi megérintette Pipi nővér vállát. Pipi nővér felriadt.

– Berényi vagyok. Nézze… én tisztában vagyok itt a helyzettel.

– Hogy tetszik érteni?

– Mindegy… Talán anélkül, hogy kitérnénk a részletekre… Adok én magának száz pengőt. És szeretném, ha a fia kedvezne nekem egy ügyben.

Pipi nővér csak állt tátott szájjal. Volt egy fia a városnál. Írnok.

– Kérem szépen… az én fiam hatalma kicsi… Nem képes elintézni semmi olyasmit, ami az előírások ellen…

– Tisztában vagyok azzal, hogy az ön fia egy korrekt úr…

Ettől Pipi nővér még jobban megijedt. Részint, mert az idegen szavakkal örök konfúzióban élt, részint, mert az összeg nagysága és a fia pozíciója fordított arányban állottak egymással.

– Kérem szépen, nem tudom, elfogadhatom-e…

– Nyugodtan elfogadhatja, semmi kötelezőt nem várok, és nem akarok ezért. Csak a jóindulatát kérem a fiának egy bizonyos ügyemben.

– Kérem, ő nagyon jóindulatú ember… azonban…

– Ne is folytassa, kérem, ez esetben rendben van minden.

És elment. A princessz olyan kimerült volt, hogy nem érezte a jelenet humorát, fáradt, vörös, gyulladt szeme előtt tótágast állt a valóság.

– Pipi nővér… Pipi nővér, csakhogy megtaláltam! – Mit kódorog éjjel? Látja, lidércnyomása van a sok krumplipaprikástól! Feküdjön le aludni!

Megölelte a hatalmas nővért. Ez is olyan biztonságot adott, mint Kovács úr. Pipi szelíden megveregette a hátát, hogy csak úgy döngött.

– Szokatlan magának ez a… Hogy mondják azt a hímzést?… Megvan! Ez a miliő! Feküdjön csak le. Majd megvárom, amíg elalszik. Hol a csodában szedte ezt a zöld szegélyes, vörös frottírt? Ma inspekciós vagyok, de jó éjszakám volt. Felkeresett egy sovány ember, és pénzt adott, mert szeretné, ha a fiam valamit elintézne neki… Nem tudom, miről lehet szó. A fiam a városnál van, írnok. Hát, ha lehet, majd elintézi, amit ez az illető kér. Mert tudja, könnyebb megsürgetni valamit annak, aki a hivatalhoz tartozik.

Bevezette a szobába. A princessz vacogva bújt a paplan alá.

– Itt egy Medinál… Pocsék szer. Az ilyen fiatal lány aludjon magától. Igyon rá sok vizet… Hol a holmija?

– Kovács papám majd holnap hoz holmit.

Lehajtotta a fejét a párnára, de nem tudott elaludni.

Berényi a pénzzel, Berényiné sárga haja, behunyt szeme, és már újra a folyosón volt, és az benépesedett átlátszó alakokkal, hangos volt nem létező hangoktól, Emma rohant, és Torbágy sebész, Szabó Gusztáv és Wallenstein áttetsző figurái kavarogtak jajongva, zajongva az üres folyosón, és ő szeretett volna eljutni a szobájához, mert a térdei remegtek, és az ereje cserbenhagyta.

Végre, ez itt a szobája. Lábujjhegyen be a szobájába. Becsukta az ajtót, és a szoba padlóján ott látta Vass urat holtan, átlőtt homlokkal.

Megdermedt.

E pillanatban ráébredt, hogy szörnyű ostobaságot követett el. Ez valóságos merénylet a család ellen! Szofi princessz szobájában egy halott Vass nevűt találnak. Öklömnyi hírek! Világszenzáció!

Ilyen borzalmas kompromittálást még főrangú család nem élt át! Régen halott. Látni. Homloka közepén egy lyuk. Szeme, szája nyitva, cipőjén a csokorra kötött szalagok látszanak. Mellette a kalapja. Felöltője nyitva!

Rémülten, lihegve körülnéz. Ha eldughatná… Azután kimenne ebből a szobából. Legalább Kovács itt volna! De hová dugja?

Mindegy! Ezt a szégyent nem hagyhatja a családon. Kinyitja a szekrényt, felemeli félig ülő helyzetbe Vass urat. Nagyon nehéz! Nem fogja bírni!

A két válla alatt, mint valami gyermeket emeli, de lezuhannak mind a ketten. Atyám, ha Pipi bejön! Úgy marad a halott mellett guggolva, csendben. De semmi… Rettenetes erőfeszítéssel lábra állítja a tetemet, és a szekrény felé dönti, de azért egy kicsit fogja a kabátjánál. Vass úr bedől a szekrénybe.

Vass nevű tetem mégsem nyugodhat a szekrényben, mintha családi kripta volna. És ki ölte meg szegény Vass nevűt? Semmi köze nem lehet a sárga hajú, beteg nőhöz. Micsoda rejtély ez?…

A legokosabb lesz, ha mégiscsak elmegy Kováccsal a Hungáriába, és az esti vonattal elutazik. De Vass nevű nem engedi ki az ajtón. Átlőtt homlokkal kijön a szekrényből, furcsán felhúzza a vállát, kifordítja a tenyerét: „Pardon, a szoba ki lett fizetve, ön vendégem egy vakbélműtétre, senki se mondja rólam azt, hogy megölt, amiért a szerelmemmel üldöztem…" Rémülten kéri Vass urat, hogy főrangú családjára való tekintettel tekintsen el az ügy tisztázásától… De most belép barna kabátban a művésznő… Az egész egy nagy kavarodás! Fut a sötét kertben, szeretné megtalálni Szabó Gusztávot vagy Kovácsot, tíz sárga hajú asszony üldözi hálóingben, és a kert egyre nagyobb lesz, egyre több dépendance, rosszindulatú, fehér bóbitákkal… Segítség! Kovács úr!

És rémülten, dermedten megáll. Most az épületnek egész más részében van. Hiszen ez az első emelet, ahol a körömcipőt találta…

És az ajtóban, hálóingben, halálsápadtan ott áll a sárga hajú asszony és azt mondja neki, mikor meglátja:

– A revolvert adja ide… A revolvert adja ide… Nem lesz erőm megölni…

A princessz rémülten rohan a lépcső felé, Pipi nővért látja, aki lihegve jön… „Kisasszony… kisasszony…"

– Pipi nővér… – lihegi – …ott egy beteg…

Most a feje mögött egy hangot hall… ez Wallenstein… Azt mondja: „Altassák el!"

Az arcára nyomnak valamit, nehéz orvosságszagot érez… És nem gondol most már semmire.

Kilencedik fejezet

Megindul egy gyors nyomozás

A kapitánynak közben kissé meggyűlt a dolga. A Nagyságos Asszony vallomása alapján közölte dr. Blochhal, hogy elvált feleségét ki fogják hallgatni. Dr. Bloch szerint lehet, hogy Margó megfordult az épületben, mert egy unokanővére itt kezelteti magát, de kizárt dolog, hogy éjszaka mászkált volna. Arról neki is van tudomása, hogy Szerémynével beszélt. Bizonyos békítési kísérletek folytak.

A gyors módon beidézett dr. Blochné közölte, hogy igenis járt az épületben, de este, és nagyon sajnálja, hogy ezt megtudták. A színházi titkár leánya, akinek gépben van a lába, itt van, és ő meglátogatta. Tekintettel egykori házasságára Bloch doktorral, minden feltűnést került.

– Ön elmondta Szerémynének, hogy szerelmi kapcsolata egy karnaggyal kis híján házasságra vezetett.

– Nem karnagyról, hanem színházi titkárról volt szó, és egy Verőné nevű hölgynek mondtam el, akivel közös fodrásznőhöz járunk. Nagyon csodálom, hogy visszamondta.

– A rendőrség diszkréten nyomoz, és a nyomozás közben tudomásunkra jutó egyéb adatokat nem hozzuk nyilvánosságra.

– Akkor bevallom, hogy csakugyan vége a színházi titkárral. Arra is tettem célzást, hogy szívesen kibékülnék dr. Blochhal, de közvetítésre senkit nem kértem fel.

– Amikor ön távozott az épületből, hány óra volt?

– Fél nyolc lehetett, sietnem kellett, az esti pénztár miatt. Dr. Blochhal egyáltalán nem beszéltem, ez azért van, mert nem találkoztam vele.

Következett a krumpliorrú.

– Maga nem mondott igazat, maga éjszaka mégiscsak kint volt az épületből.

Elpirult.

– Kérem, én egy percre kiléptem az ablakon, mert a vőlegényem, a kapus akart velem beszélni, ő protezsált be ide.

A kapitány szédült. Véletlenül Blochné járt előző nap az épületben, és véletlenül a krumpliorrú elhagyta egy pillanatra a hálóhelyét. Szembesítették Annával.

– Ez az a lány, aki tegnap este az étterembe jött?

– Ez az – mondta Anna nővér nyugodtan. Mi történhet?

A krumpliorrú tűzpiros lett.

– Kérem, én sose láttam a nővért. Én csak hallottam, hogy mindenkivel kikezd…

A kapitány erélyesen csapkodta az asztalt.

– Csend legyen! Torbágy sebészt!

A sebészt négyszemközt hallgatta ki.

– Ön tegnap este, körülbelül abban az időben, mikor a lánc eltűnt, az étteremben beszélgetett Anna nővérrel.

– Ez igaz.

– Hivatalos ügyben?

– Nem. Anna nővér a menyasszonyom.

A kapitány egy ceruzával játszott és gondolkozott.

– Úgy tudom, valami féltékenységi jelenet is volt. Ön féltékeny volt Szabó Gusztávra?

Torbágy vállat vont.

– Ugyan… Anna féltékeny volt, mert délután új lakó költözött be, akivel valamikor sokat mutatkoztam együtt… Egy művésznő. Anna lejött egy percre, amíg a főhercegnő aludt, és követelte, hogy tartózkodjam a művésznővel való érintkezéstől. Közben jött a művésznő, és közben jött az új éjjeles nővér, aki zavarunkból kisegített.

Behívták a krumpliorrút.

– Ez volt az – mondta Torbágy. – Jött és úgy tett, mintha Anna nővérrel együtt egy beteg felől érdeklődne.

– Engem látott a doktor úr? Engem nem látott a doktor úr, amióta cselédkönyves volt a Szent Istvánban! Kérem, kapitány úr, itt arról van szó, hogy rám kennek mindent…

A kapitány az asztalra csapott.

– Menjen ki! – miután a krumpliorrú kiment, sokáig gondolkozott. – Miért állítja ez a lány olyan határozottan, hogy maguk nem őt látták?

Torbágy vállat vont. Amikor kiment, egyenesen Wallensteinhez sietett.

– Kérlek, minden úgy történt, ahogy akartad, azt az elárusítólányt nem említettük. De végre is csak belekerül az ügybe… Akárhogy akarod kímélni.

Wallenstein gúnyos mosollyal lebiggyesztette a száját, és kifújt egy kis füstöt, egyenesen Torbágy arcába.

– Vedd tudomásul, ha az a kis elárusítólány belekerül az ügybe, akkor nincs ügy, és nincs szanatórium, és nincs semmi… Akkor kifizetünk kétszázezer pengőt, és született Grecsák Paulina visszavonja a feljelentést…

Torbágy sápadt lett.

– Persze, neked könnyű. Te feleségül veszed a Providec Ilust a két házával, és fütyülsz mindenre. De ebbe a kifizetésbe a részvénytársaságnak is lesz beleszólása.

– Nem lesz. És nem kell úgy megijedni mindjárt. Részint, meglesz a nyaklánc, részint, egyedül Szegő Éva vallhatna terhelően…

– És?

– És nem fog terhelően vallani. Majd itt lakik egypár hónapig. És majd nem derül ki róla az éjszakai jelenet, amikor ti meg akartátok ölni egymást Berényivel…

– Ezt honnan tudod?

Egy nővér jött.

– Kérem, előkészítettük a beteget, Torbágy sebész urat a műtőben várják.

– Ezt honnan tudod? – Egyelőre vedd ki a Berényi vakbelét, és jó lesz, ha valami csillapítót veszel be. Udvarhelyi szerint nem fúródott át, de nem közönséges műtét, ha akarod, elhívjuk Boronkayt konzultálni.

– Köszönöm! Felesleges!

És búgott a lift, és ment a műtőbe, és kefélte sokáig a körmeit, és gondolkozott, hogy honnan tudja Wallenstein főorvos, ami Berényivel volt.

Wallenstein felment a princesszhez, aki szomorúan ült az ágyon.

– Eddig siker! Megkíméltük magát, főhercegnő. Úgysem terhelő a vallomás erre a krumpliorrú, új ápolónőre. Csak Szabó Gusztávnak ne járjon el a szája a rendőrségen.

A princessz kiugrott az ágyból.

– Szabó Gusztáv a rendőrségen van? – Igen. Valami aranytárca miatt. Azt mondta, hogy lopta.

– Nem igaz! Én adtam neki! A Waciszláv tárcája! Azonnal sürgönyözzön a Waciszlávnak, intézkedjen a rendőrségen, hogy a tárcája miatt ne tartsák ott a Szabó Gusztávot.

– Nagyon nehéz lesz. Ha egyszer beismerte, hogy lopta.

– Azért tette, mert gentleman! Mert azt hitte, hogy engem bajba sodor különben. Tessék azonnal segíteni Szabó Gusztávon. Waciszlávot Bukarestben utoléri a sürgöny.

És öltözött. És nézte Wallensteint, aki a hallgató gumicsövét az ujjára csavarta, és gondolkozott.

– Maga megjegyezte három éve az én arcomat? – kérdezte a princessz. Wallenstein bólintott.

– Miért jegyezte meg az én arcomat?

– Jó arcmemóriám van. Egyelőre ne menjen ki ebből a szobából. Sikerült elintézni, hogy a maga neve nincs benne a dologban. Majd én sürgönyözök Waciszláv grófnak, hogy kirántsuk ezt a

Szabó Gusztávot. És, azt hiszem, meglesz a nyakék is. Az egyik tettes már megvan.

– Kicsoda?

– Hát idefigyeljen… Nem olyan egyszerű a dolog. A Berényiné valami módon magához tért hajnalban, és ment a férjét keresni. Ez lent ült az étteremben Torbággyal, konyakot ittak. Berényiné csinálta az egészet. Hallotta lentről egy londiner hangját, hogy vigyenek Stambult Szegő Évának a 125-be. Ment Szegő Évához. Most csak még egyet nem tudok. Szegő Éva gyanútlanul jött ki a szobájából, és… közben én is végeztem néhány kihallgatást: kezében volt a nyaklánc. A beteg asszony azt hitte, hogy Berényi vette, az ő pénzéből, hisztériás rohamot kapott, elvette a nyakláncot a nőtől, Szegő Éva elmenekült, a beteg nő folyosókon át követte… Valahol a beteg asszony elájult, és kivették a kezéből a nyakláncot. Anna nem tehette, mert ő ugyanakkor lent volt Torbágy sebésszel. Pipi nővér találta meg az ájult nőt, de akkor már nem volt kezében a lánc. Pipi nővér sem tehette. Nem tesz ilyet.

– Miért aggódik maga? Fél, hogy elveszíti a szanatóriumát? Mondja, egyáltalán minek magának ennyi pénz?

– Fontos a pénz. Kell. Mi fontos különben?

– Maga nem hisz abban, hogy sokat tud?

– Nem. Az ember nem tud sokat. Senki sem tud sokat. Ez az igazság. Az emberek hisznek bennem, és én hagyom őket…

– Hát ez nem igaz. Láttam, amikor bejött ahhoz az asszonyhoz, és belevágott…

Lebiggyesztette a száját.

– Szerencse. Ugyanannyit tudok ebben a nyakláncügyben. Fölény. Miért jó magának, hogy ez a kis elárusítólány a görög herceggel flörtöl?

– Mert nem érdekel… a görög herceg. Három éve, amikor itt álltam, azt mondtam, jó lenne egyszer bejönni ebbe a

szanatóriumba, és nem betegnek lenni. – és gyorsan hozzátette: – Persze nem úgy, hogy a Torbágy megoperáljon.

Wallenstein megfogta a lány kezét.

– Megteszi nekem, hogy itt marad a szobában? Nem mozdul ki. Nem fogják belekeverni… Én vigyázok…

– És kicsoda az a maga menyasszonya?

Wallenstein arca elborult.

– Egy tőzsdei tanácsos leánya.

– Van két háza… – mondta gúnyosan a hercegnő, és tele lett a szeme könnyel. – Van neki két háza, magának lesz tizennégy autója, és este tizenegyig fog dolgozni, amíg idegösszeroppanást nem kap, és elutazik Engadinba egy hónapra, azzal a kis, félig púpos nővel… És a lapok megírják.

– Maga honnan tudja… hogy milyen?

– Láttam. Beszéltem vele! Itt bent volt a szanatóriumban, titokban! Éjszaka! Mert féltékeny magára! Mert jól tudja, hogy magának csak a házai kellenek… és hordja el magát! Takarodjon ki innen! Takarodjon! – sikoltotta toporzékolva. – Hordja el magát, Wallenstein főorvos úr!

Wallenstein elment. A főhercegnő magára kapta a köpenyét, és felsietett az emeletre. A főhercegi folyosó el volt zárva.

– Erre most nem lehet… kegyeskedjék…

– A főorvos úr küldött! – félretaszítja a barna ruhást, és kopogás nélkül egyenesen benyit a hercegnőhöz.

Anna nővér a másik szobában ilyenkor Zweiget olvas, és minden cuppanásra unottan lebiggyeszti a száját. Unalmasak.

Egyszerre azonban, mint a szélvész, berohan valaki. Azt mondja görögül a hercegnek:

– Kérem, tessék átmenni a másik szobába, nekem beszélnivalóm van a főhercegnővel, a szanatórium görög tolmácsa vagyok.

A madárfejű, szőke herceg áll, mint egy sóbálvány.

– Ne meresztgesse a szemeit. Aztán majd magával is beszélek. Most a hercegnővel kell beszélni.

– De hiszen a hercegnőnek nem szabad beszélni… – hebegi a főherceg.

– Olyan a polipja, hogy csak franciául meg görögül nem szabad neki.

A főherceg átmegy a szomszéd szobába. Anna behajtja a Fouché című könyvet, sóhajt, mosolyog és feláll. De a madárfejű főherceg int, hogy csak maradjon. És idegesen sétál. Mi ez?

Zimm, zumm!

Valaki két pofont kapott odabent, ez kétségtelen.

– Foglaljon helyet – mondja neki Anna ápolónő.

Titty!

Valaki egy harmadik pofont kapott.

De lehet, hogy ő ezt csak képzeli, mert az ápolónő nem szól semmit.

Holott egyáltalán nem képzelődés volt.

Amint kitette a lábát, a főhercegnő és Kovács Ágnes egymással szemben állnak.

– Add ide a nyakláncot!

Kovács Ágnes valamit akar mondani, két villámgyors pofont kap.

– Add ide a nyakláncot, mert kiszedem a szemedet! Az egész disznóságot tudják már. – Ágnes ijedten áll, és nagy könnyek potyognak a szeméből. Ekkor kapja a harmadik, jóval kisebb pofont.

– Nálam van négy briliáns, még kilenc hiányzik. Add ide! Mert úgy bezáratlak, mint a pinty!

– Én nem tudom, miért mondja…

– Majd megmondom, miért mondom! Amikor az ápolónő lement az étterembe a sebész után, te megijedtél, hogy mi lesz ebből, és elindultál engem keresni. Ezen a folyosón senki nem lakott, csak Szerémyné és Szegő Éva, aki akkor a frászt kapta, és bezárkózott a fürdőszobába. Ott láttad feküdni a sárga hajú asszonyt, a kezében a nyaklánccal. És akkor arra gondoltál, hogy a heccnek vége lesz, mehetsz vissza megint az áruházba, jönnek megint a

divatrevük és Kerényi, aki nem hagy békén, és kivetted a kezéből a láncot.

– Ez igaz! De maradt még a kezében, mert erősen fogta!

– Az már rendben van! Az megvan nekem! Azt a szanatórium miatt egy ápolónő vette ki a kezéből, aki éppen visszajött, és a három briliánsból akarta biztosítani a férfit, hogy lesz egy szanatóriuma.

Anna nővérnek a jobb arca kissé piros volt a délután folyamán. Vele beszélt a főhercegnő, amikor Torbágy bement a műtőbe, és ketten maradtak az előkészítőben.

– Miből akar maga szanatóriumot venni?

– Semmi köze hozzá! Ha én kinyitom a számat, olyan botrány lesz abból, hogy maga a Szabó Gusztávval…

Puff!

Egy pofon. Anna nővér kezében megjelenik egy kis revolver.

– Ha még egyszer hozzám ér, lelövöm.

Még egy pofon.

Nem lőtte le. A lánc egy része visszakerült a főhercegnőhöz. Újabb négy gyémánt most előkerül Kovács Ágnes matraca alól, az összesen hét, még hiányzik hat a tizenháromból. A princessz megigazítja magán a flanelköpenyt, és legédesebb mosolyával, de az orra körül furcsa, keserűráncokkal, rekedt hangon invitálja a madárfejű főherceget:

– S'il vous plaît…

És távozik. Őfelsége megáll az ajtóban, és nem kétséges, hogy a hölgy, aki kócosan az ágyon ül, föl lett pofozva. És tenyerébe rejti az arcát, és sír. Őfelsége leül mellé, és simogatja… Valami dereng benne… Anna nővér ismét felveszi a Fouchét, és olvassa. Három perc múlva hall egy cuppanást. Lebiggyeszti a száját, sóhajt és legyint…

Most a princessz a műtő felé megy. Lehet, hogy Torbágynál vannak a hiányzó gyémántok. Pipi nővért fogja el.

– Idehallgass, Pipi. Baj van! Mindenki téged gyanúsít a lopással!

– Aki énrám merészeli mondani…

– Hallgass! Kaptál az éjjel száz pengőt, és eltetted! Aki pénzt lop, az mást is lop! És Szabó Gusztáv a rendőrségen bevallotta, hogy kihallgatott téged. Te vitted le a nőt, és a kezében voltak a gyémántok, és aztán Szabó Gusztáv hallotta…

– Az a Szabó Gusztáv azért dühös rám, mert én az Emmát felpofoztam, mikor idemászkált éjjel az emeletre. Mert aki nincs szolgálatban, annak nincs itt semmi keresete.

– Te szolgálatban vagy, és mégis panaszkodsz, hogy kevés a kereset. Idehallgass, Pipi! Te vitted a nőt, és valakivel találkoztál, ezt már mindenki tudja. Kivel találkoztál?

Pipi hebeg.

– Ne dadogj, Pipi! – érzi, hogy most le kéne kenni egyet, de hát Pipi az más. Ez visszaad egy felet, és három napig fekszik tőle.

Pipi éppen adagolja az altatókat, előkészíti a gézt meg az ampullát, meg a fecskendőt injekciókhoz, és nem felel.

– Meglátod, Pipi, bezárnak! Akkor a fiadat is elküldik a városházáról, mert büntetett előéletű anyja van. Viszont, ha megmondod, én segíthetek rajtad, mert tudd meg, hogy én a Wallenstein húga vagyok. Én sok mindenen segíthetek itt, ha akarom.

És rágja a vén ápolónő fülét, míg ez végre megszólal: – Valakivel találkoztam, egy hölggyel, akin barna kalap volt, és valami szőrmekepp, és segített bevinni a beteget. És mostan hagyjon békét, mert én többet nem tudok.

De több nem is kell. A princessz rohan fel a műtőbe. Torbágy sebész köpenye kint van az előkészítőben. Bele minden zsebébe. Azután rohan a telefonkönyvhöz…

Két kezét a szívére szorítja, hogy el ne ájuljon. Megvan… Telefonál… Sír… A haját csavarja, húzza, egyik ujjára tekeri, a másik kezével a könnyeit törüli, és beszél, és magyaráz, és este van…

Lesiet a melléklépcsőn, keresztül a tálalókonyhán, kiér a szabadba. Átsiet a kerten. Istenem, Istenem! Csak sikerüljön... A régi dépendance-nál megállítja őt Emma.

– Álljon csak meg, maga kis kígyó... Ne féljen, nem bántom... Én örülök a nyolcszáz pengőnek. De tudja meg, hogy kieresztették a rendőrségtől. Valami nő adta neki az aranytárcát. Majd magával is úgy elbánik, mint velem. Ne féljen! Majd ő megcsinálja, hogy maga jól keressen, mert van összeköttetése... Igen, igen! Maga nem tudja, hogy Szabó Gusztáv miféle összeköttetésekkel bír ebben a szanatóriumban... De majd megtudja! Majd odahelyezik magát az első emeletre, kitúr valakit a helyéből, hogy maga jól keressen, és elszedi a pénzét, és ha megunta, akkor neki az egy szavába kerül, és maga röpül valahová hátra az idegosztályra vagy a zsábásokhoz, vagy fürdőnőnek... Ne féljen, nem bántom én magát! Majd megveri az élet Szabó Gusztávval éppen eléggé.

– Tudja meg, hogy nem igaz! – maga sem tudná okát adni, hogy miért teszi ezt. – Szabó Gusztáv inkább azt mondta, hogy lopott, semhogy engem kiadjon! És én akartam, hogy eljöjjön a rendőrségtől, különben bezárták volna az arany cigarettatárcáért! Mert engem szeretett!

És elkészült rá, hogy a másik nő pofon vágja. De azzal sem törődik! Tartozik ennyivel Szabó Gusztávnak, aki lehet, hogy különös összeköttetésekkel rendelkezik, de szó nélkül feláldozná magát érte.

Emma szomorúan leül egy kőre a ház mellett, és a haját igazgatja remegő ujjakkal.

– Igen... – súgja szomorúan. – Csak azt akartam, hogy fájjon magának. De mondta nekem tegnap... Magát szereti... Eladja a motorkerékpárt, és tisztességes ember lesz... Ezt mondta... Pedig soha nem volt egy egyenes lépése... A nők, mindig a nők...

A princessz leül mellé...

– Hát most azért megveri őt az Isten. Mert hiába adja el a motorkerékpárt, én mégsem leszek a felesége. Ezt most már ő is

tudja biztos. Ő azt hitte, hogy a tárca dublé. És hogy én is dublé vagyok. De ez a Szabó Gusztáv egy okos fiú, ez most már tudja, hogy nemcsak a tárca valódi, mert sürgönyöznek Bukarestből, egy gróf…

– Kicsoda maga? – kérdezi Emma szomorúan.

– Az mindegy… Én is csak olyan szerencsétlen vagyok, mint maga… Szerelmes vagyok valakibe… De nincs egy egyenes lépése… És csak a pénz meg a karrier… Képzelje el Szabó Gusztávot mikroszkópban, ezerszeres nagyításban…

Emma búsan bólogat.

– A Wallenstein…

És mind a ketten sírnak… És a princessz megöleli Emmát, és Emma simogatja a kezét, és akkor már tudja, hogy ez sosem volt ápolónő, ez nem babrált lavórokkal és borogatásokkal, és a princessz azt súgja:

– Nem kell neki eladni a motorkerékpárt… Most már ott a tárca… Abból kifizetheti magának a nyolcszázat…

És továbbsuhan.

Tülkölést hall, fényt lát a rácsos kapunál, de ekkor egy erős kéz torkon ragadja.

– Most megvagy! Hát temiattad mondják, hogy én éjszaka mászkálok! Gyere a kapitány úrhoz!

Két kézzel belemarkol a krumpliorrú vörös hajába, és lerántja, de a krumpliorrú nekiszalad fejjel a gyomrának, gurulnak és verekszenek, végül a princessz kiszakítja magát, és rohan a kapuhoz…

Valakivel beszél. Valamit átvesz. Siet vissza. Fut… Egyszerre felcsillan egy kézilámpa fénye, a krumpliorrú diadalmasan ordít:

– Itt van nálam a fele pizsamája! Ez volt az!

– Megálljon! Ki maga?

A kapitány előtt áll, és átadja a láncot, mind a tizenhárom briliánssal.

– Én Szofi főhercegnő vagyok, és beismerem, hogy tegnap este Szerémyné szobájából elloptam ezt a tizenhárom briliánst. Szabó Gusztáv segített nekem!

– Én segítettem neki! – mondja egy hang a sötétben.